Journaal van: Madelon **Schip:** Bliss **Blad:** 1 / 8

Ik mag weer mee! Het hele jaar heb ik haar eraan herinnerd dat ze het beloofd heeft. En dit jaar mag ik meer doen aan boord, want ik heb heel veel geoefend. We zijn samen naar Engeland geweest, waar de bekende beer Paddington vandaan komt, en naar Ierland en Frankrijk, en toen zelfs nog naar Denemarken en Zweden. En daar was ik allemaal bij, dus nu kan ik ook wel zeilen, vind ik zelf.

Madelon is wat voorzichtiger, en zegt dat ik maar moet beginnen met navigeren en routeren. Het buitenwerk doet zij dan nog wel. Haar moed inpraten, troosten en "voorzichtig!" roepen doe ik uit mijzelf wel. En zeuren als er een tas bovenop mij glijdt, of ik uit de handekooi val.

De zeilopdracht zit weer in een mapje met een cijferslot. Overmoedig begin ik aan de wieltjes te draaien, om het cijfer in beeld te brengen wat ze noemt. Maar dat lukt helemaal niet met berenpootjes. De wieltjes zijn veel te klein. Ik krijg traantjes in mijn ogen. Faal ik nu al bij mijn eerste taakje? „Ach Beertje toch" zegt ze, „Je hoeft het toch niet allemaal alleen te doen? We zijn toch een team?" Ik geef haar de enveloppe, en met haar dunne mensenhagels heeft ze de code zo in beeld.

Ik buig mij over de opdracht. Jemig zeg! Ik heb vorige week nog geoefend op de topografie van alle havens, maar toch duizelt het me. Ik lees de opdracht voor, zodat we kunnen overleggen. Voor mijn stuurvrouw is nu alleen de eerste haven van belang. De ankeropdracht bij Vlieland geeft de doorslag, we gaan eerst noord. Alleen zondagmiddag is er wat rustiger wind voorspeld, En met de oostelijke richting is de ankerplek lager.

Schrijf verder op de achterzijde van dit blad en daarna het volgende blad beschrijven.
(maximaal 5 pagina's aan 2 zijden beschrijven)

wal, dus dan willen we daar zijn. Zaak is dan nu om zoveel mogelijk opdrachten onderweg naar het noorden te doen. Het is noorden wind, dus we gaan zig-zaggen. Normaal heet dat op-kruisen, maar nu heet het stempels scoren. Op naar Urk!

De havenmeester is nu al wanhopig van alle schippers die om een stempel komen vragen. Aan de andere kant van het water, zo ver mogelijk bij zijn kantoor vandaan, heeft hij een emmer gezet met een stempel erin. Maar ja, dat weet niemand. En Elly heeft ons verboden om de locatie van de stempels in de whats-app-groep te delen. Het is een komische situatie. Als mensen zón goede neus als beren hadden, dan was het veel makkelijker geweest. Dan had de havenmeester gewoon een pot honing bij in de emmer kunnen zetten. Maar ja....

We gaan snel weer door, want zoveel bootjes tegelijk in de havenmond, dat is ook niets voor Madelon. Ze wordt er gestresst van. Overal kans op een botsing. Gelukkig kunnen we op een rustig plekje het grootzeil hijsen. We gaan direct door naar Medemblik. Het is een nat tochtje, met die harde noorden wind, en Madelon stuurt tot aan De Ven met de hand. Van eten komt op die manier niet veel, dus ik ga op zoek naar lekkers. Voor ik ermee naar buiten ga moet ik de pindarotsjes natuurlijk even voorproeven... jum!. Madelon is er ook blij mee. Nog wat studentenhaver erbij en dan redt ze het wel. In Medemblik nemen we even 5 minuten om echt Lasagna te eten.

Dan moeten we weer door. Het plan is een rondje Kreupel, dan Workum en dan Makkum. In onze enveloppe zaten sokken met de vuurtoren van Texel erop. Daarom moeten we eerst naar Texel

van Faits en Elly. Dat is niet zo prettig met het tij, want dan moeten we morgenochtend om 6 uur door de sluis bij Kornwerd. Zodra we Medemblik uit zijn begin ik te twijfelen. „Madelon?" „Ja beer, wat is er?" „Kunnen we even samen rekenen? Als het nu al bijna donker is, hoe laat zijn we dan in Makkum?" Madelon is beter met tijd. Ik kijk gewoon of de zon al op af onder is. Ze rekent hardop: „De kreupel kost een uur, en naar Workum ook nog wel twee. En helemaal Workum in en uit een extra uur, en dan nog twee uur kruisen naar Makkum en een half uur daar naar binnen varen... 6½ uur." We kijken elkaar aan, en zeggen tegelijk: „Dat kan helemaal niet" We moeten niet alleen van de regels rusten, we willen ook rusten. Lekker samen in de hondekooi, onder het winterdekbed. We besluiten de kreupel en Workum voor de terugweg te laten en gaan direct naar Makkum. Ik voel me een beetje dom. Hoe had ik nou kunnen denken dat dat allemaal zou lukken? „Nee joh, Lief beertje, zo gaan dat soort dingen nou eenmaal", zegt ze Lief. En ik mag mee met de selfie, dus ze is helemaal niet boos op me. Gelukkig maar! Als we in bed liggen zeg ik nog zachtjes "sorry, ik dacht dat ik dat wel kon." „Ach beertje toch", zegt ze, en houdt me stevig vast.

Van slapen komt niet al teveel, want we zijn allebei een beetje hyper van de eerste dag. Het kost ons moeite om op te staan. Maar het tij wacht niet. De sluiswachter wel, op een bootje wat van plan is tegen de stroom in, in het donker, de Boontjes op te gaan kruisen." Ik snap het niet, maar misschien moet ik nog langer op zeilen oefenen.

Wij gaan lekker hard richting Texel. Na 2,5 uur zijn

we er al. En de regen die we verwachtten die was er nauwelijks. Eigenlijk best een goede ochtend, al waait het wel erg hard.

Op Texel zet madelon de kleine fok erop, in plaats van de grote, want we moeten zo tegen de harde oosten wind in kruisen. In de haven waait het even 30 knopen. We kletsen even met de havenmeester en helpen Minke met afmeren. Dan moeten we verder, want we moeten met hoog water bij het ondiepe deel van het Scheurrak zijn.

Het is best afzien, met hoge golven en veel water over, maar Madelon heeft lol in de Narwal inhalen. Alleen de overstagjes gaan slecht. Dan liggen we soms bijna stil als ze de fok in moet draaien. „Zal ik komen helpen?", vraag ik. „Nee, echt niet beertje, dan wordt je nat." Dat nat worden, dat blijft een frustrerend dingetje. Aan mijn billen hangt een label, en daar staan allemaal tekeningetjes op. Ik kan dat zelf niet zien, want zover kan ik mijn kapje niet omdraaien. Laatst heeft ze er een foto voor mij van gemaakt. Iets met een handje in een bakje, en heel veel tekeningetjes met kruisjes erdoor. Volgens haar betekent het dat ik niet makkelijk droog wordt als ik eenmaal nat ben. En dat is natuurlijk niet zo handig voor een echte zeilbeer.

„Als we straks de hoek om zijn wordt het droger," zegt ze. En inderdaad, ik mag een uurtje later naar buiten. Dan komt het ondiepe stuk van het Scheurrak, dus ik let op de dieptemeter. Ik heb de verslagen van voorgaande jaren gelezen, en er was altijd genoeg water, maar het blijft toch spannend. Al snel krijg ik het benauwd: 2,30 ; 2,20 ; 2,10 ... „Madelon?" Ja, zij kijkt ook. We varen het hele stuk met samengeknepen

billen. Madelon denkt hardop na wat te doen als we vastlopen. Het is al na hoog water. De tweeëenhalve mijl lijken wel een uur te duren, en op een gegeven moment hebben we maar 20 cm onder de kiel... terwijl we schuin gaan. We moeten er echt even van bijkomen. Afwaaiing, blijkt het probleem te zijn. De wind heeft 60 cm water de Waddenzee uitgeblazen. „Sorry," zeg ik, „ik dacht dat ik het wel snapte". „Ach beer, we hebben het overleefd en een wijze les geleerd," zegt ze. „Ik hou van je." En ik krijg een kus op mijn neus.

Nog een beetje aangeslagen varen we naar Vlieland. De ankeropdracht is vervangen door het ronden van een boei. We moeten ervoor en erna nog een kardinale boei fotograferen ook. Dat lijkt eenvoudig, maar met 27 knts compacte winter-wind en ondertussen moeten gijpen, is het nog best lastig. Gelukkig hebben we stroom mee als we kruisend van de boei naar Ter-schelling varen. En de Florijn zit net voor ons, dus Madelon heeft weer een boot om bij te houden. Daar wordt ze altijd blij van.

Op Terschelling vangen de heren van de Florijn en de Mick ons op. Met het groepje van twee jaar terug eten we op de Florijn. Ieder zijn eigen prakje. Madelon kiest een expeditiemaal-tijd, omdat daar meer calorieën inzitten dan in de maaltijd die ze zelf vooraf gekookt heeft. We liggen allemaal op tijd in bed.

Maandagochtend nemen we de tijd. De stroom loopt toch nog niet. Om half 11 varen we de haven uit. We zijn toe aan een rustig dagje. Gewoon via Harlingen naar Kornwerd, een selfie

in Workum, een rondje om de Kreupel en ankeren in de kom van Enkhuizen. Eigenlijk gaat alles uitstekend. Katja en Jurgen liggen in Workum, dus het is nog even gezellig ook. En onderweg naar de Kreupel kan Madelon voor het eerst even gezellig samen met mij binnen zijn, omdat het niet druk meer is op het water. Ze warmt een maaltijd op, en gaat er twee extra eieren bij. En toe eet ze ook nog twee eiwitpannenkoekjes. Ik ben blij dat te zien, want van lunchen is vandaag weer niets gekomen.

Het ankeren is een avontuur op zich. Eerst krabt het anker, en daardoor liggen we uiteindelijk vol in de harde oost-zuidoosten wind. Als we er eenmaal zeker van zijn dat we vast liggen, kunnen we het verslag gaan schrijven. Madelon neemt er een wijntje bij. Om kwart voor elf mogen we anker op. Als Madelon de ankerlijn losknoopt blijkt de wind veel sterker dan zij. De lijn slipt door haar handen en al snel is duidelijk dat ze hem moet laten gaan. Gelukkig heeft ze hem op het eind vastgemaakt, maar 5 meter extra speling was beter geweest. Want hoe krijgt ze dat eind nou bij de lier op de mast? Met pure wilskracht, wachten op minder harde vlagen en soms even de motor erbij, lukt het haar om de 35 meter loodlijn binnen te lieren. Het kost haar 20 minuten. Als we eenmaal in onze eigen vertrouwde box liggen zegt ze: „Sorry beertje, ik dacht 'dat doe ik wel even.'" „Ach lieve Madelon, het is toch helemaal niet erg. We zijn allebei moe, en je hebt het geweldig opgelost." Ik val voldaan in slaap in haar armen. Zo fijn, om haar beer te mogen zijn!

Op dinsdagochtend wordt Madelon een beetje ziekig wakker. Keelpijn, snotterig, geen trek. Als haar beer hoor ik nu eigenlijk te zeggen: „Blijf maar lekker in bed", Maar we zijn al zover gekomen, dat ik dat nu zelf ook een beetje zonde vind. Dus ik praat haar door de stapjes heen: „Eerst jezelf verzorgen, koffie, ontbijt, opfrissen. Dan de boot binnen klaar. En dan buiten gereed maken." Zo nu en dan raakt ze afgeleid en doet alles door elkaar en half. Dan vertel ik haar weer wat de volgende stap is. Zo komen we er wel.
De toerzeilers die helpen met wegvaren hebben duidelijk geen idee van de krachten en techniek op een boot. De man houdt de voortros zo lang en stevig vast dat we de box nauwelijks uitkomen en het landvast volledig in het water beland. In Hoorn kiezen we het een paar uur later beter uit. Twee dames in nette kleding. Madelon vraagt of ze al eens een lijntje van een boot hebben aangepakt. Het antwoord is 'nee' maar dat houdt ze niet tegen. Op aanwijzen van Madelon komt de lijn precies waar hij moet. Kijk, zo makkelijk kan het zijn mannen!
De havenmeesters van Hoorn maken Madelon blij. Ze hebben koffie en complimenten, en een stempel natuurlijk. Ze komt enigzins opgepept weer terug aan boord.
Het volgende stukje varen naar het Paard van Marken is zuur. Net iets hoger dan aan de wind, en 32 knopen wind. Naast het derde rif in het grootzeil, doet ze ook een rif in de fok. Het is nat, èn ongezellig want het onderste deurtje moet erin. Ze vraagt zich hardop af of ze het nog leuk vindt. Gelukkig kan ze vanaf het Paard even binnen komen zitten.

We bleven wat en discussieren of de kachel het wil doen. Nou dat is helaas niet het geval.
Bij de boei kwamen we allemaal Singlehanded / Duo bootjes tegen. Dat is wel weer leuk. Ze kwamen van alle kanten en gaan na het ronden ook weer rijn's weegs. Elk met een eigen plan.
Gelukkig is de terugweg naar het Nieuwediep goed te doen. De wind neemt wat af, er kan een rif uit het grootzeil en het rif van uit de voorfok. En het is rustig op het water. „Nog even lief bootje, houd zo!"
Bij de sluis vraag ik of ze door wil varen naar Lelystad. Voor de zeilrijd maakt het niet uit. De wind wordt morgen zuidelijker, maar het blijft evenveel mijlen kruisen. „Dan gaan we lekker door", zegt ze, „Misschien is er nog iemand wakker als we aankomen." Daar kijkt ze naar uit. We kijken onderweg naar Lelystad terug op deze zware Singlehanded. „Volgend jaar weer?", vraag ik. „Ja", zegt ze, „dan is het jubileum." „Mag ik dan ook buiten helpen?" „We maken een zeilpakje voor je kopen". Ik krijg er traantjes van in mijn ogen. Wat is dit allemaal leuk en fijn. Hier kan ik een hele winterslaap op teren.

Was getekend,
Beertje Bjorn

PS: Lieve Elly & Frits, en hulptroepen Enorm bedankt!

Schrijf verder op de achterzijde van dit blad en daarna het volgende blad besch
(maximaal 5 pagina's aan 2 zijden beschrijven)